

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af lovforslag nr. L 46:

Forslag til lov om regionale kulturforsøg.

Af kulturministeren (Jytte Hilden).

(Fremsat 25/10 95. Første behandling 1/11 95.

Betænkning 6/12 95).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Margrete Auken (SF):

Jeg ved godt, det er meget at bede Folketinget lytte efter ved en anden behandling så tæt på afslutningen af første halvdel af Tingets samling.

Jeg vil godt fortælle – og især regeringen og Socialdemokratiet – at det, vi er i færd med nu, er at smadre hele Bomholts kulturmodel om forholdet mellem staten og de lokale områder. Det er det, vi er i færd med, og det er foregået med en hast, så nærmest ingen har opdaget det, før ministeren erklærede, at nu var det for sent.

Det begyndte for mit vedkommende, for Folketingets partiers vedkommende – medmindre der altså er foregået nogle andre ting – med en forhandling, som det kaldtes senere hen, men jeg vil kalde det en orientering, i Kulturministeriet, hvor vi fik at vide, at det er et problem, at der ingen forsøgsbestemmelser er i vores love. Det kan være rigtigt nok; det er smart med nogle forsøgsbestemmelser.

Derefter fik vi at vide, da vi spurgte, at der var rimelig opbakning. Der var megen tøven, det skal siges, der var megen tøven. Da vi spurgte, hvordan de kulturelle og kunstneriske organisationer har det med det her, fik vi at vide – og det er altså simpelt hen ikke i overensstemmelse med sandheden, ellers har de skiftet mening siden hen – at de har forståelse for det.

Så får vi sagen herover til en første behandling. Vi får den til høring – det er helt klart, når man sender den ud. Der er mange, der ikke har været klar over det. Jeg tror simpelt hen, at folk ikke har troet deres egne øjne. Folk har vel ikke troet, at en socialdemokratisk ledet regering

simpelt hen eksploderer Bomholts gamle kulturmodel. Man har ikke troet på det, og derfor har man sagt: Det er da meget godt med lidt forsøg.

Men der var da nogle, der studsede over, at forsøget omfattede både Odense og Århus, og at forsøget omfattede både Vestsjællands Amt og Storstrøms Amt. Hvis man så godt efter i bemærkningerne, kunne man se, at derefter skulle København med, og så skulle Aalborg med ind, ja, strengt taget skulle hele landet med ind.

Det, det drejede sig om, var, at alt det, vi sidder og slås med nu f.eks. om egnsteatre osv., kun er spil for galleriet, for det er meningen, at det hele skal trækkes tilbage. Fra nu af er det kun de lokale, der skal afgøre, hvad der skal til, og staten skal bare give bloktilskud.

Så ved jeg godt, at kulturministeren sandsynligvis vil spørge, om vi ikke har tillid til det lokale, om vi ikke tror på folket, og om vi ikke går ind for decentralisering, og med sådanne ord klingende omkring sig er det jo næsten umuligt at sige imod. Det svarer til, at man skal gå ind for børnemishandling eller sådan noget.

Jeg er nødt til at sige, som Bomholt i sin tid sagde: Vi er nødt til at have denne her støtte, hvor staten går ind og hjælper også den smalle kunst lokalt. Det skal ikke foregå ved, at man tvinger nogen til noget. Der vil aldrig blive gennemført noget, som man lokalt ikke ønsker, men der skal være nogle refusionsordninger, så man har denne her snor i, hvad det er, der sker, og sådan at vi er sikre på, at også den smalle kultur får en chance og det ikke kun bliver det helt populære.

Og lad mig sige, at vi har fået det mest alarmerende advarselstegn om, hvad der sker, når det bliver lagt ud som bloktilskud, i folkebibliotekerne. Folkebibliotekerne er meget populære; ikke desto mindre skete der det, da man flyttede dem over til et generelt bloktilskud, at bogkøbet faldt 30 pct. Det er jo, hvad der sker, for så skal de konkurrere med så mange andre ting, hvor man har en masse gode pressionsgrupper, og man har folk, der siger: Hvem tør sige, at vi skal bruge penge til et skilderi i stedet for til en børnehave? Hvem tør sige det? Nej, det gør man ikke.

Jeg tror også, at det bliver sådan efterhånden – for det har amterne ønsket sig – at rammerne eller hegnspælene, for at bruge et ministerielt udtryk, er noget mørnede allerede, men selv hvis de er der, betyder det, at den smalle kultur